

Sygn. akt X Ga 291/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący - SSO Lesław Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2015 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T.**

przeciwko **M. K.**

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 30 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII GC 422/15

1) oddala apelację,

2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Lesław Zieliński

Sygn. akt X Ga 291/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.156,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami, w pozostałym zakresie oddalił powództwo, oddalił wniosek o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 227 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy zważył, iż strony łączyła umowa najmu. W związku z realizacją umowy powódka (wynajmujący) wystawiała pozwanej (najemcy) faktury VAT. Pozwana nie uiszczała należności doprowadzając do powstania zadłużenia w kwocie 1.927,12 zł. Sąd wskazał, że pozwana złożyła propozycję zawarcia ugody zaś powódka przyjęła ofertę pozwanej dokonując zastrzeżeń co do rozłożenia należności na 10 rat oraz terminów zapłaty, co po myśli art. 68 k.c. uznać należało za nową ofertę, zaś pozwana przyjęła ją w sposób dorozumiany. Pozwana uregulowała łącznie 745,52 zł, nie regulując pozostałej części zadłużenia. Sąd I Instancji uwzględnił powództwo w kwocie 1.156,26 zł, uznając, iż w pozostałym zakresie zasadnym okazał się zarzut przedawnienia.

W złożonej apelacji pozwana zarzuciła Sądowi I instancji przede wszystkim naruszenie właściwości miejscowej i rzeczowej Sądu, sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i

bezsportnymi okolicznościami faktycznymi wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy oraz naruszenia art. 118 k.c., art. 68² k.c. i art. 233 k.p.c.

Pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, a także dopuszczenie dowodu - prawomocnej decyzji organu ewidencyjnego z dnia 5 lipca 2011 r. na okoliczność zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej, co uniemożliwia uznanie, że nastąpiło przyjęcie oferty powódki.

W odpowiedzi na apelację pozwanej powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na rzecz powódki kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Apelację w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. sąd rozpoznaje w składzie jednego sędziego, a zgodnie z § 2 tego przepisu sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy – w niniejszej sprawie strony takiego wniosku nie złożyły.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zaskarżone orzeczenie należy uznać za prawidłowe, stanowiące wynik trafnej wykładni prawa materialnego oraz właściwej oceny zebranego materiału dowodowego zaofiarowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów. Nie można również zarzucić Sądowi I Instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Sądowi I Instancji nie można zarzucić wadliwej oceny dowodów. Oceniając wiarygodność przeprowadzonych dowodów Sąd Rejonowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów określonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 czerwca 1999 r. (sygn. akt II UKN 685/98) ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Błąd w ustaleniach faktycznych następuje, gdy zachodzi dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do której dochodzi sąd na skutek przeinaczenia dowodu oraz wszelkich wypadków wadliwości wynikających z naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Przepis ten byłby naruszony, gdy ocena materiału dowodowego koliduje z zasadami doświadczenia życiowego lub regułami logicznego wnioskowania. Tak rozumianego zarzutu sprzeczności ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego Sądowi I instancji w niniejszej sprawie skutecznie zarzucić nie można. Polemika z prawidłowymi ustaleniami Sądu i przedstawienie własnej wersji wydarzeń nie stanowi wystarczającej podstawy do uwzględnienia apelacji.

Należy wskazać, że Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że strony łączyła umowa najmu, pozwana zaś doprowadziła z tego tytułu do powstania zadłużenia w kwocie 1.927,12 zł. Pozwana złożyła ofertę zawarcia ugody, powódka przyjęła ofertę pozwanej, dokonując zastrzeżeń, co do rozłożenia należności na 10 rat oraz terminów zapłaty. Stosownie zatem do art. 68 k.c. warunki umowy zaproponowane przez powódkę w piśmie z dnia 6 lipca 2011 roku poczytać należało za nową ofertę. Pomimo braku oświadczenia pozwanej o przyjęciu oferty, doszło do zawarcia ugody między stronami w zakresie zmiany warunków płatności należności czynszowych. Strony pozostawały bowiem w stałych stosunkach gospodarczych i zgodnie z art. 68² k.c. brak niezwłocznej odpowiedzi pozwanej poczytać należało za przyjęcie oferty.

Po myśli z art. 381 k.p.c. Sąd drugiej instancji pominął zaofiarowany przez pozwaną w apelacji dowód w postaci decyzji organu ewidencyjnego z dnia 5 lipca 2011 r. na okoliczność zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej,

co uniemożliwia uznanie, że nastąpiło przyjęcie oferty powódki. Pozwana mogła bowiem powołać ten dowód w postępowaniu przed sądem I instancji.

Ustosunkowując się jedynie do zarzutów podniesionych w apelacji przez pozwaną Sąd Okręgowy nadmienia, iż znaczna część uzasadnienia apelacji odnosi się do zasad oceny wiarygodności materiału dowodowego zaoferowanego przez strony. Pozwana polemizuje z stanowiskiem Sądu pierwszej instancji, niemniej argumentacja odnośnie logiki czynności jakie mają czy jakie miały miejsce pomiędzy stronami przemawia w świetle zasad doświadczenia życiowego jak i obrotu gospodarczego za trafnością rozstrzygnięcia. Także zarzut naruszenia właściwości miejscowej i rzeczowej Sądu jest bezprzedmiotowy i nieuzasadniony, i nie może odnieść zmierzonego przez pozwaną skutku. Jednocześnie Sąd uznał, iż ponowne przytaczanie argumentów uzasadniających to stanowisko, wskazanych już w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest zbędne i niecelowe.

Z przytoczonych względów, wobec prawidłowego rozstrzygnięcia Sądu I instancji apelację, na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić, jako bezzasadną. Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na przepisie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c. Na koszty poniesione przez powódkę w toku postępowania odwoławczego złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 300 zł.

SSO Lesław Zieliński